

POROČNIK ŠMIDT

(Iz pesnitve)

Boris Leonidovič Pasternak

(1890—1960)

Oktober. Stavk stalne verige.
O veter! O pekla zalega!
In morja in peze in brige
pramenasta vprega.
O burja brošur in letakov!
O plundra! O mračnost! O muja
siren, škrek kljuk in zapahov
šestega zjutraj!

Od zaporov skoz moro k upor.
O noč! O besede plamteče!
In salvam naproti — lomeči
sveče, navpik goreče!

O pokopališče na dan pogreba!
In kot je poročnik prisegel,
pogledov objokanih nemi
so stiski, objemi.
O spev! O stopnic žalni tovor!
In v zboru neznancu doni
kot bron ob bronu odgovor:
Priselite! Prisegamo vsi!

O vihra, ki treš fraze klete
kot klene in breste! O veter,
ki v svetu podiraš prepreke
in paziš samo na medmete,
ti nosiš kot besna lavina:
»Zaradi potomcev, spomina
nazaj ni pedi! Priselite vsi!«
»Prisegamo! Niti pedi!«

1926/27

LETO 1905
(Odlomek iz pesnitve)

V našo prozo z njeno grdobijo
z oktobrom zablodi mraz.
Nebesa se do zemlje spustijo
kot pri zavesah resic okras.

Še je saninec svež, neučakan,
še občutljiv in tesnoben ko vest.
V tej nezemski novini si taka,
revolucija, kot si zares.

Jeanne d'Arc sibirskih arestov,
ena od njih si, kaznjenka — zgled,
ki so se vrgli v življenja brezno
ne da izmerili prej bi zalet.

Iz mraka si, socialistka,
kresala luč kot iz kupa kresil
in ko se jočeš, z licem baziliska
nas ledeniš in ozarjaš vsevdilj.

Zavzeta s tresko šiber, ki šiba
v daljavi, tam od strelišč,
odtujeno zublje ognjene zibaš
kot da ulico v rokah držiš.

In kot v plesu snežink je v tvoji kretnji
isti ponos in nedoločeni sram:
kot sam s seboj nezadovoljni umetnik
se skušaš otresti priznanj.

Kot pesnik, ki dal je, kar znal je dati,
raztresti se v hoji želiš.
Bežiš, a ne samo od bogatih:
vse ničevo, puhlo mrziš.

1925